

ВЪПРОСЪТ

Животът -
миг и неизвестност,
безпомощност,
усливка,
стон,
надежда,
полет
и въздишка...

Кой дирижира този сбор
от крайностите на съдбата?

Щастливци няма.
Всички свършват в гроба,
а всички са искрели в миг на обич!
Дървото на добро и зло, Адаме,
избра,
и ни осъди на метежи.

От люлката едемска
спомен в гените
подказва ни, че любовта е вечност,
смъртта - кошмар, без който може
и...
съществува безпределност.

Не мога да разпъна брод през времето
и сцената съдбовна да поправа,
но в трясъка суетен на проблемите
дочувам всеки ден,

и пак,
отново,
сълзата на Един от рая,
непримирен с Адамовата временност.

Непримирен пресегна се през времето.
От безпределност се роди в безпомощност.
И вечната любов повтори изпита,
и ако иска
мога да живея.

Остава ми наследствената глупост
и гордостта да слушам само себе си.
Не себе си,
а принца на измамата,
внушил на прадедите ни безумство.

Къде сам аз,
въвлечена в интригата,
във драмата на смърт и вечност?

Великият въпрос на битието -
кой принц ще възцаря в сърцето?

НЕЛИ ГАНЧЕВА

БОЖИ ДАР

Вижте, Бог ни даде светлината,
слънцето и облаците бели,
вятърът прохладен и луната
и звездите, пътя ни огрели.

Ручейте бистри и морето
с вълните топли и пенливи.
Всяко малко цвете в полето,
в небето птичките игриви.

Всичко туй с любов е сътворено -
всяко стръкче, всяко малко зрънце,
всяко клонче крехко и зелено,
всяка буболечка, всяко мъхче.

Нека пазим този дар небесен,
нека да се чуе моя глас.
Нека да не стихва наш'та песен.
Нека Бог е с мен, и с теб, и с нас!

НАДЕЖДА МИТКОВА,
ученичка в IV клас,
гр. Харманли

Редакцията благодари на всички,
които ни изпратиха свои стихове и
опитности: д-р Григор Демиров от
Пловдив, сем. Сотирови от Сливен,
Петрушка Петрова от с. Овча могила
и внучката й Илвин Петрова, пастор
михаил Контаров и неговия приятел от
варненския затвор Антон Христов.

ПОЕЗИЯ

Към ТЕБ

Разпервам очи да те прегърна
така широко изпънал ръце
загледан в простора
търсейки своето минало
а знаеш ли как боли
от неразбраните неща
направени някога.
Уж се срещаме, а всъщност не си говорим
аз някак банално, а ти все мълчиш
бягайки
зърнах те само един път
и така се изгубих вече
без своето аз
не мога така
виж тези сълзи -
те отдавна не чувстват нищо
без бъдеще огрбени някак
в полза на другия.
Нима той е по силния
аз все греша
дали е фатално
потъвам във мрака
не само понякога
от оковите на вина и срам
без значение че покривам главата си с пепел.
Искам да тръгна разбит
в прощение
докосната нежност
целувка
изпросена милост.
И липсваш ми с малкото чувства останали
да те докосна дори с болката
в която моето обичам те
е не само спомен от минало
но безпомощност
в която съм скрит
в ТЕБЕ
БОЖЕ НА СПАСЕНИЕТО МИ!

ЕЛ ДЕСДЕКАДО

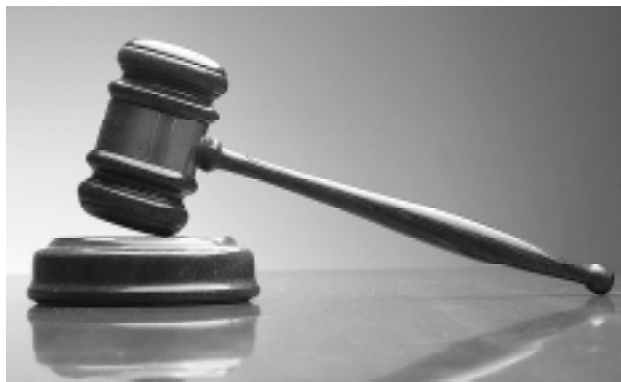
В СЪДА ПО НОВА ГОДИНА

Ето я Новата година - на една Коледа разстояние. За нас още от деца новогодишните дни са най-веселите и безгрижни в годината, символ на радостно очакване, на празнуване, на забавления. Поне тогава оставяме грижите далеч зад себе си и далеч в бъдещето.

Само че това е така сега - в началото на XXI век, когато хората все повече живеят за момента и избягват да мислят отговорно за бъдещето и за вечните неща, търсейки поводи, които да отклоняват вниманието им от понятията като отговорност, възмездие, наказване на злото и възнаграждаване на доброто (включително и вярващите)...

Но ако живеехме в библейските времена, нямаше да има весели фигурки по витрините, а постерите по улиците щяха да бъдат съвсем други (например от рода на: „Стресни се и ела на себе си!“; „Дойде краят на твоето нещастие!“; „Не пропускай последните моменти, в които можеш да намериш милост и да останеш жив!“).

И без плакати и под-

каняне обаче библейските вярващи с трепет в сърцата си и много, много сериозност са очаквали новогодишните дни.

Защото в първия ден от първия месец на годината (РОШ ХАШАНА) се затръбявало с ШОФАРА (Божията тръба) и започвали тържествените десет дни на Божия съд. Новата година и първите десет дни от нея били време на изпитание, през което всеки трябвало да се приготви за великия празник Кипур, когато целият народ и цялото светилице бивали напълно „очистени“. Това бил единственият случай, при който първосвещеникът

можел да проникне в най-святото място на светилицето и да се представи физически пред Всевишния. Бил също и единственият случай, когато Божието прощение отивало по-далеч от обикновената прошка: грехът не само се прощавал, но и бил напълно отстраняван със специална церемония, символ на радикалното почистване на цялата земя в деня на Божия съд. Израелското светилице е символ на сътворения свят (описание му в книгата „Изход“ е аналогично на разказа за сътворението в книгата „Битие“ - и двете се развиват на седем етапа, и

двете завършват с едни и същи думи - „свърши делото“. Така е и по отношение на Соломоновия храм. В цялата Библия същите думи се намират само в тези три пасажа.) Следователно светилицето сочи към едно сътворение и пресътворение, а това повторно сътворение не може да настъпи без процес на съд. Така новогодишните празници придобивали космически характер и напомняли на всекиго за съда, прощението, наказанието, премахването на злото, новото сътворение.

Чрез съда се подготвят новите хора, избавени от греха и страданията; чрез съда се подготвя новият очистен свят, избавен от сенките на смъртта. Така че той не е нещо злое, а съдържа в себе си НАДЕЖДАТА на целия свят. От гледна точка на жертвите на потисничеството и греха той се възприема и дефинира като последица от акт на спасение и благоволение, акт на победа над неприятеля.

Това може да шокира нашата цивилизована чувствителност, отрано закърмена с идеята за един „добричък“ Дядо Господ, който оставя всекиго да прави каквото си поиска. Но нека погледнем доказателството в очите. Ако очакваме и се надяваме на спасението като на реално събитие, то може да се осъществи само под формата на съда и отстраняването на злото. Справедливостта предполага наказване на виновния; и всъщност означава любов, защото осигурява реалното щастие на невинния.

Затова, от една страна, познанието за Божия съд приканва да спрем, да обмислим своя живот и да го променим. През новогодишните дни човек е трябвало „да смири душата си“. Защото никой не може да се отнася не сериозно към Бога, Който познава всички тайни на душата.

От друга страна, обещанието за сътворението дава сериозно основание за надежда. Защото обещава една реална про-

мяна. Не мога да се спася сам и в сегашното си състояние. За да стане това, Бог трябва да преобрази света, както и мен самия. Единствено сътворението на нов свят е адекватният отговор на проблема със злото, страданията и смъртта. Спасението включва разрушаването на всичко, което допринася за това, да страдам и да умирам, в противен случай би било само мистично и илюзорно преживяване. Но то е космично събитие, което се очаква да дойде отвън спрямо нас и е разположено в определено време и на определено място в историята...

Съзнанието за това променя моето отношение не само към съда и спасението, но и към смисъла на такива събития като новогодишните празници. Сега пак мога да преживявам радост и надежда, ала, както е казал мъдрецът: „Весели се..., нека се радва сърцето ти..., но - продължава той - знай, че за всичко това ще отидеш на съд.“ Принципът на съда не изключва радостта от живота, а я измерва и напраща я към една много по-свършена и ненадмината радост. ХМ